

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci navrhovateľov: 1/ **F.K.**, bytom B., 2/ **Ing. Ľ. K.**, bytom M., 3/ **J. K.**, bytom M., 4/ **A. R.**, K., 5/ **A. K.**, bytom N, 6/ **B. G.**, bytom B., 7/ **D. E.**, bytom T., 8/ **L. K.**, bytom C., 9/ **Ing. A. K.**, bytom K., 10/ **D. K.**, bytom P., 11/ **Ing. K. K.**, bytom P., 12/ **Ing. I. Ď.**, bytom P, 13/ **O. B.**, bytom Š., 14/ **P. M.**, bytom B., 15/ **V. M.**, bytom P., 16/ **V. S.**, bytom P., 17/ **Mgr. M. H.**, bytom P., 18/ **M. G.**, bytom K., 19/ **Mgr. J. C.**, bytom N., 20/ **M. M.**, bytom B., 21/ **A. K.**, bytom P., 22/ **M.Ž.**, bytom P., 23/ **V. Ž.**, bytom P., 24/ **Ing. V. K.**, bytom S., všetci *zastúpení navrhovateľom v 1. rade F. K.*, bytom B., 25/ **A.M.**, bytom P., 26/ **Ing. J.Ž.**, B., SRN, 27/ **G.K.**, bytom D., SRN, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Topoľčanoch**, Námestie Ľ. Štúra č. 1738, Topoľčany, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu zo dňa 23. apríla 2008 č. OPÚ 2004/00417-Gn/2, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 19Sp 116/2008-58 zo dňa 23. februára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 19Sp 116/2008-58 zo dňa 23. februára 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Topoľčanoch zo dňa 23. apríla 2008 č. OPÚ 2004/00417-Gn/2 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom rozhodnutie odporcu uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia potvrdil. Navrhovateľom náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd v preskúmvanej veci mal preukázané, že odporca rozhodnutím zo dňa 23. apríla 2008 č. OPÚ 2004/00417-Gn/2 rozhodol tak, že podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátenie vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach

na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“) navrhovateľom sa nenavracia vlastníctvo a nepriznáva sa im ani náhrada za nehnuteľnosti v kat. úz. B. zapísané v pozemkovo knižnej vložke č. 252 ako parc. č. X. a v pozemkovo knižnej vložke č. 178 ako parc.č. X. a to z dôvodu, že navrhovatelia majú tieto nehnuteľnosti zapísané na LV č. X. a X. pre kat. úz. B., ďalej vyslovil, M.Ž., navrhovateľka 22/ nespĺňa podmienky v § 2 ods. 2, písm. c/ a § 5 ods. 1 reštitučného zákona a navrhovatelia Ing. J. a G., navrhovatelia 26/ a 27/ nespĺňajú podmienky v § 2 ods. 1, 2 reštitučného zákona, pretože nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky. Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že navrhovatelia, okrem navrhovateľky 22/ M. si uplatnili u odporcu reštitučný nárok dňa 8.12.2004 po pôvodných vlastníkoch A., zomrelom dňa 11.9.1955 a jeho manželke G., rod. L., zomrelej dňa 10.1.1960; podľa rozhodnutia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 10308/IV/1946 zo dňa 13.6.1946 sa majetok A. a G., rod. L. považuje za skonfiškovaný ku dňu 1.3.1945 bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, alebo v ktorej obci na Slovensku sa nachádza; na základe osvedčenia o dedičstve č.k. 5D 584/92-29 zo dňa 5.11.1996 po A., č.k. 5D 606/92-29 zo dňa 5.11.1992 po G. a č. sp.z. 31D 463/06 po S. boli navrhovatelia 1, 2, 3, 4, 7, 8, 9, 10, 12, 16, 17, 21, 23, 24, 25, 26 zapísaní na listoch vlastníctva č. X. a X. na základe dohody ustupujúcich dedičov t.j. navrhovateľov 5, 6 a 11 ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností, ku ktorým si uplatnili reštitučný nárok, na uvedených listoch vlastníctva sú zapísaní ako podieloví spoluvlastníci i deti pôvodných vlastníkov a to G., zomrelá v roku 2000, bezdetná a V., zomrelá v roku 2002 a jej právnymi nástupcami sú navrhovatelia 13, 14 a 15 a M., zomrelá v roku 2000, a jej právnymi nástupcami sú navrhovatelia 18, 19 a 20. Krajský súd konštatoval, že vzhľadom k tomu, že nehnuteľnosti, ku ktorým bol uplatnený reštitučný nárok sú v podielovom spoluvlastníctve navrhovateľov, resp. ich právnych predchodcov, čo preukázateľne vyplýva z listov vlastníctva č. X. a X., nebolo možné vyhovieť návrhu navrhovateľov na navrátenie vlastníctva k označeným nehnuteľnostiam, pretože tieto sa už v ich podielovom spoluvlastníctve, resp. v podielovom spoluvlastníctve ich predchodcov nachádzajú. Poukázal na to, že v rámci reštitučného konania nemožno riešiť tú skutočnosť, že na základe uzavretej dedičskej dohody sa niektorí navrhovatelia (v 5, 6 a 11 rade) vzdali svojho dedičského podielu v prospech ostatných dedičov, pretože nehnuteľnosti ako celok sú vo vlastníctve právnych nástupcov pôvodných vlastníkov, t.j. detí a vnukov a pokiaľ sú ako podieloví spoluvlastníci stále zapísané osoby (deti pôvodných vlastníkov), ktoré už zomreli, ich právní nástupcovia môžu požiadať o prejednanie týchto nehnuteľností v dedičskom konaní. Podľa názoru súdu nie je možné hovoriť o duplicitnom vlastníctve, pretože na liste vlastníctva č. X. a X. pre kat.úz. B. nie je zapísaná žiadna obmedzujúca poznámka, ktorá by spochybňovala vlastnícke právo zapísaných podielových spoluvlastníkov. Považoval za správny taktiež názor správneho orgánu, že navrhovateľka 22/ M. si reštitučný nárok neuplatnila v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote t.j. do 31.12.2004, ako aj, že ako manželka D. (vnuka pôvodných vlastníkov, zomrelom v roku 1986) nie je ani oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Zhodne s názorom správneho orgánu nepovažoval navrhovateľov 26/ a 27/ Ing. J. a G. za oprávnené osoby podľa § 2 ods. 1, 2 reštitučného zákona, pretože nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky. Podľa názoru krajského súdu správny orgán v danej veci postupoval správne a v súlade so zákonom, keď o reštitučnom nároku navrhovateľov rozhodol tak, že im nenavrátil vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam a nepriznal im ani náhradu za pozemky, pretože neboli splnené podmienky na to, aby o ich nároku bolo možné rozhodnúť kladne, z ktorých dôvodov rozhodnutie odporcu ako vecne správne potvrdil.

Krajský súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2., navrhovateľom náhradu trov konania nepriznal, pretože boli v tomto konaní neúspešní.

Proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa sa v zákonnej lehote odvolal navrhovateľ 1/ a to aj v mene navrhovateľov 2/ až 27/. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil a preskúmané rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, posudzujúc ho podľa obsahu § 41 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa, keď sa v celom rozsahu stotožnil s názorom odporcu vysloveným v preskúmanom rozhodnutí. Namietal, že súd prvého stupňa tak ako aj žalovaný správny orgán na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodli na základe nesprávneho posúdenia danej veci. Uviedol, že navrhovatelia si náležite uplatnili žiadosťou prinavrátene vlastníctva k pozemkom alebo náhradu v zmysle reštitučného zákona a súčasne preukázali splnenie zákonných podmienok na navrátenie vlastníctva v zmysle tohto zákona. Dôvodil, že z vykonaného dokazovania je preukázané, že rozhodnutím Konfiškačnej komisie v sídle ONV v Nitre č. 34/21-1946 zo dňa 28.11.1946 bola zamietnutá žiadosť A., rod. K. a spol. o nekonfiškovanie pôdohospodárskeho majetku A. a manž. a o bezplatný prevod tohto majetku v prospech žiadateľky. Ďalej tvrdil, že navrhovatelia sú toho názoru zhodne ako súd prvého stupňa, že A. a G. boli krivdami postihnutí a právne i fakticky celý ich majetok bol skonfiškovaný, s poukazom na to, že o konfiškácii ich majetku sú listiny, ktoré sú v spise a napriek tomu krivdy a konfiškácie ich právnych predchodcov sa nemôžu napraviť, hoci boli uplatnené v lehote a zákonným spôsobom. Namietal, že kto im zaručí, že po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia iný súd alebo notár určí vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam práve v prospech prídelcov, ktorým bol majetok pôvodných vlastníkov pridelený na základe výmerov. Vyslovil názor, že rozhodnutia o konfiškácii majetku ich právnych predchodcov ako aj výmery o vlastníctve pôdy pre jednotlivých prídelcov mali byť v reštitučnom konaní zrušené, pretože pokiaľ sa tak neurobí, tieto ničivé kruté rozhodnutia budú stále v platnosti a podľa toho, kto bude pri moci, budú aj v budúcnosti použiteľné proti nim ako právnym nástupcom bývalých vlastníkov.

Odporca navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Stotožnil sa v celom rozsahu s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku krajského súdu. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní navrhovateľov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c ods. 1 v spojení s §§ 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím odporca nevyhovел nároku navrhovateľov ako oprávnených osôb uplatnený podľa reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k žiadaným nehnuteľnostiam, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím odporca

v rámci konania podľa reštitučného zákona žiadateľom ako oprávneným osobám nepriznal vlastníctvo ani právo na náhradu za žiadané pozemky.

Podľa § 5 ods. 1, 2, 3, 5 reštitučného zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Rozhodnutie o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 vydá obvodný pozemkový úrad. Na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu podľa odsekov 2 a 4 možno podať opravný prostriedok na súde.

Podľa § 3 ods. 1, 2 reštitučného zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku taxatívne ustanovenom pod písm. a/ až t/.

Obdobne sa postupuje aj v prípadoch, keď fyzickej osobe vznikol nárok na vyňatie pozemkov z konfiškácie podľa osobitných predpisov. **Za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie pozemkov z konfiškácie podľa osobitných predpisov, treba považovať aj občanov Slovenskej republiky, ktorí majú trvalý pobyt na jej území a ktorým bolo odňaté vlastnícke právo (Nariadenie Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov) k pozemkom a neboli odsúdení podľa osobitných predpisov.** Ak tieto pozemky boli už pred rozhodujúcim obdobím pridelené v rámci predpisov o pozemkových reformách, rieši sa nárok týchto oprávnených osôb podľa § 7, ak došlo k odňatiu prídelu postupom uvedeným v odseku 1.

V zmysle ust. § 1 písm. a/, b/ reštitučného zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré neboli vydané podľa osobitného predpisu (zák. č. 229/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria a/ poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, b) lesný pôdny fond.

Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2 tohto zákona, ako aj že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.2.1948 do 1.1.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3 reštitučného zákona, právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 5 ods. 1 označeného zákona (do 31.12.2004) a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 tohto zákona ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona o pôde sú príslušné pozemkové úrady podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona v spojení s § 5 ods. 5 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva,

pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v platnom znení.

Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 reštitučného zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie (§ 32 správneho poriadku).

Správny orgán v danej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si sice zadovážil dostatok skutkových podkladov a vo veci zistil skutočný stav, avšak jeho právny názor bol skutkovo a právne nesprávny, z ktorých dôvodov v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre zrušenie jeho rozhodnutia a vrátenie veci mu na ďalšie konanie a preto súd prvého stupňa nepostupoval v súlade so zákonom pokiaľ preskúmané rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolaací súd z predloženého spisu krajského súdu, ktorého súčasť tvoril administratívny spisový materiál žalovaného správneho orgánu v danej veci zistil, že navrhovateľ 1/ vo svojom mene a ako zástupca ďalších oprávnených osôb – V. Ž., Ing. J., Ing. L. K.í, J. K., A. R., A. K., B. G., G., D. E., L. K., Ing. A. K., D. K., Ing. K. K., Ing. I. Ď., O. B., P. M., V. M., V. S., I. Mgr. M. H., M. G., Mgr. J. C., M. M., A. K., A., dňa 8.12.2004 uplatnili na Obvodnom pozemkovom úrade v Topoľčanoch v zmysle reštitučného zákona nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom vedených v kat. úz. B. zapísané v pozemkovo knižnej vložke č. 252 ako parc.č. X. a v pozemkovo knižnej vložke č. 178 ako parc.č. X., zapísané na LV č. X. a X. pre kat. úz. B.; reštitučný nárok uplatnil po pôvodných vlastníkoch A., zomrelom dňa 11.9.1955 a jeho manželke G., rod. L., zomrelej dňa 10.1.1960; podľa rozhodnutia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 10308/IV/1946 zo dňa 13.6.1946 sa majetok A. a G., rod. L. považuje za skonfiškovaný ku dňu 1.3.1945 bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území alebo v ktorej obci na Slovensku sa nachádza; na rozdelenie skonfiškovaného majetku A. a spol. bol vypracovaný grafický plán a konečný prídellový plán; boli vydané Výmery Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave o prídelloch k pozemkom skonfiškovaných bývalým vlastníkom; žiadateľ F.K.. – navrhovateľ 1/, na základe výzvy obvodného pozemkového úradu predložil splnomocnenie oprávnených osôb, v mene ktorých uplatnil reštitučný nárok, okrem V. Ž., Ing. J., G.- navrhovateľov 23/, 26/ a 27/; M. uplatnila reštitučný nárok samostatnou žiadosťou zo dňa 27.12.2004 podaním na pošte, ktorá žiadosť nebola potvrdená prezenčnou pečiatkou Obvodného pozemkového úradu v Topoľčanoch; žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 23. apríla 2008 č. OPÚ

2004/00417-Gn/2 rozhodol tak, že podľa § 5 ods. 2 reštitučného zákona navrhovateľom sa nenavracia vlastníctvo k žiadaným nehnuteľnostiam a nepriznáva sa im ani za ne náhrada, z dôvodu, že uvedené nehnuteľnosti neprešli na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku zákonom predpokladaným, pretože vlastníctvu navrhovateľov svedčia listy vlastníctva vydané na základe osvedčenia o dedičstve.

Podľa názoru odvolacieho súdu na základe vykonaných dôkazov správny orgán dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil nesprávny právny záver.

Pokiaľ ide o uplatnenie reštitučného nároku navrhovateľov ako oprávnených osôb z administratívneho spisu správneho orgánu vyplýva, že nárok uplatnil navrhovateľ 1/ vo svojom mene a ako zástupca ďalších oprávnených osôb, o čom na výzvu obvodného pozemkového orgánu predložil plnomocenstvá od oprávnených osôb uvedených v reštitučnej žiadosti, avšak z administratívneho spisu správneho orgánu súčasne vyplýva, že navrhovateľ nepredložil plné moci od V. Ž., Ing. J. a G. - navrhovateľov 23/, 26/ a 27/. Navrhovateľ po podaní odvolania listom zo dňa 16.6.2009 súdu oznámil, že v tomto spore nezastupuje A. (v administratívnom konaní sa však plná moc, ktorou splnomocnila navrhovateľa 1/ nachádza), Ing. J. a G., teda navrhovateľ sám potvrdil, že Ing. J. a G. mu plnú moc na zastupovanie v konaní o reštitučnom nároku neudelili.

Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na uvedené správny orgán nevenoval dostatočnú pozornosť okruhu oprávnených osôb, keďže preskúmaným rozhodnutím rozhodoval aj o nároku osôb, ktoré si reštitučný nárok neuplatnili, pretože uvedené osoby a to V. Ž., Ing. J. a G. samostatnú žiadosť o reštitučný nárok na Obvodnom pozemkovom úrade v Topoľčanoch nepodali a navrhovateľovi 1/ neudelili plnú moc, aby reštitučný nárok uplatnil aj v ich mene.

Podľa názoru odvolacieho súdu názor správneho orgánu, že navrhovateľka 22/ M. si uplatnila reštitučný nárok po uplynutí zákonom stanovenej lehote, t.j. po 31.12.2004 z administratívneho spisu nevyplýva, pretože zo skutkových zistení na základe listinných podkladov tvoriacich súčasť administratívneho spisu je zrejmé, že si uplatnila reštitučný nárok samostatnou žiadosťou zo dňa 27.12.2004 podaním na pošte, o čom predložila opis žiadosti a podací lístok, pričom jej žiadosť potvrdená prezenčnou pečiatkou Obvodného pozemkového úradu v Topoľčanoch sa v spise nenachádza.

Odvolací súd v merite veci, teda vo veci posúdenia reštitučného nároku oprávnených osôb dospel k záveru, že na základe skutkových zistení v danej veci správny orgán dospel k nesprávnemu právnemu názoru, pretože z rozhodnutia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 10308/IV/1946 zo dňa 13.6.1946 vyplýva, že majetok A. a G., rod. L. bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území alebo v ktorej obci na Slovensku sa nachádzal, bol skonfiškovaný ku dňu 1.3.1945 a uvedené rozhodnutie nebolo v rozhodnej dobe a ani neskoršie zrušené a ani zmenené príslušným mocenským orgánom štátu a na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že konfiškácia nebola zapísaná do pozemkovej knihy, pretože uvedeným mocenským aktom štátu boli pôvodní pozemkovo knižní vlastníci zbavení vlastníckeho práva k pôdohospodárskemu majetku aj mimo zápisu do pozemkovej knihy. Skutočnosť, že boli zbavení svojho pôdohospodárskeho majetku aj fakticky svedčí aj následný postup štátu, ktorým na základe grafického a pridelového plánu ako aj na základe Výmerov o vlastníctve pôdy vydanými Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy ich majetok pridelil pridelcom. Z uvedeného teda vyplýva, že navrhovatelia ako oprávnené osoby v danom prípade spĺňajú reštitučný dôvod ustanovený v § 3 ods. 2 reštitučného zákona.

Pokiaľ žalovaný správny orgán reštitučný nárok oprávnených osôb považoval za nedôvodný, pretože ich vlastníctvo k žiadaným nehnuteľnostiam je v súčasnej dobe zapísané na listoch vlastníctva č. X. a X. pre kat. úz. B. na základe osvedčení o dedičstve uvedené skutkové zistenia nesprávne právne vyhodnotil.

Správa katastra vykonala zápisy do katastra nehnuteľností na základe predložených osvedčení o dedičstve č.k. 5D 584/92.29 zo dňa 5.11.1996 po A., č.k. 5D 606/92-29 zo dňa 5.11.1992 po G. záznamom (§ 5 ods. 1, 2 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam /ďalej len „katastrálny zákon“/ v znení zákona č. 222/1996 Z.z.) postupom podľa §§ 34 a nasl. katastrálneho zákona.

Podľa § 41 ods. 1 katastrálneho zákona práva k nehnuteľnostiam sa vpisujú do listu vlastníctva a do súboru popisných informácií katastra; tým sa stávajú hodnovernými, prípadne aj záväznými údajmi katastra.

Podľa § 70 ods. 1 katastrálneho zákona údaje katastra uvedené v § 7 (obsah katastra) sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak.

Podľa § 71 ods. 1, 2, 3 katastrálneho zákona záväzné údaje katastra sa používajú najmä na ochranu práv k nehnuteľnostiam, na účely správy daní a poplatkov, na ochranu poľnohospodárskeho pôdneho fondu, ochranu lesného pôdneho fondu, tvorbu a ochranu životného prostredia, hospodársku činnosť a na informačné systémy o nehnuteľnostiach.

Záväzné údaje katastra slúžia ako podklad na písomné vyhotovenie verejných listín a iných listín.

Údaje katastra, ktorých hodnovernosť je vyvrátená, sa nesmú používať.

Podľa § 78 ods. 1, 2 katastrálneho zákona zápisy práv k nehnuteľnostiam v evidencii nehnuteľností vykonané do 31. decembra 1992 preukazujú pravdivosť skutočností v nich uvedených, ak sa nepreukáže opak. Ak sa preukáže opak, správa katastra opraví zápis.

Zápisy práv k nehnuteľnostiam vykonané podľa zákona č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných vecných práv k nehnuteľnostiam v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 60/1994 Z.z. sa považujú za zápisy práv k nehnuteľnostiam vykonané podľa tohto zákona.

Vzhľadom k tomu, že v danej veci v konaní o reštitúciu podľa ustanovení reštitučného zákona bola preukázaná listina a to rozhodnutie o konfiškácii majetku pôvodných vlastníkov A. a manž. G. rod. L. zapísaných v pozemkovej knihe vl. č. 252 a vl. č. 178 kat. úz. B. bez ohľadu na to, že zápis o konfiškácii nebol do pozemkovo knižných vložiek zapísaný, táto listina je dôkazom spochybňujúcim hodnovernosť zápisu osvedčení o dedičstve do katastra nehnuteľností a to listov vlastníctva č. X. a X. pre kat. úz. B., na ktorú skutočnosť mal žalovaný správny orgán v zmysle § 3 ods. 1 správneho poriadku v spojení s § 70 ods. 1 a § 71 ods. 3 katastrálneho zákona z úradnej povinnosti prihliadnuť.

Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ z uvedených skutkových okolností vyplýva, že rozhodnutím Predsedníctva Slovenskej národnej rady zo dňa 13.6.1946 bol skonfiškovaný všetok pôdohospodársky majetok pôvodných pozemkovo knižných vlastníkov, ktorí boli právny predchodcami oprávnených osôb, ktoré si uplatnili reštitučný nárok náležite a v zákonom ustanovenej lehote v zmysle reštitučného zákona, bol žalovaný správny orgán povinný o ich nároku rozhodnúť v súlade s § 3 ods. 2 reštitučného zákona, pretože len týmto

spôsobom bolo možné napraviť krivdu, ktorá bola spôsobená mocenským aktom štátu v rozhodnej dobe pôvodným pozemkovoknižným vlastníkom ako právnym predchodcom oprávnených osôb, ktorým oprávnenosť svedčí podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona.

Odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie považoval námietky navrhovateľov vznesené v ich odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa za dôvodné.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľom náhradu trov konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože si ich náhradu neuplatnili.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 19. mája 2010

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth